

Valgmændene skulle vælges ved Forholdstalsvalg, at Forslaget gaar ud paa, at Forholdstalsvalgmanden *der, hvor der er Tale om at vælge flere Valgmænd*, straks træder frem ved Afgørelsen af selve dette Valgmandsvalg. Det vil let ses — tilføjer han —, at dette aldeles ingen Betydning faar for alle Landkredse, *thi der vælges der jo kun een Valgmand for hvert Sogneforstanderskab, og der falder altsaa Kvæstionen ganske bort*“.

Det er altsaa en afgjort Sag, at selve Opfinderen af Forholdstalsvalgmetoden kun har anset denne anvendelig paa Valg af en Flerhed af Personer, og han sender spydige Pile efter dem, der ville prøve „at dokumentere, at Grundloven er i den aabenbareste Modsigelse med sig selv“.

Naar nu hertil kommer, at Lovgivningsmagten paa en Tid, da selve den gennemsete Grundlovs Bestemmelser om Landstingsvalgene vare alle Lovgivningsmagtens Faktorer i frisk Minde, vedtog Valgloven med den af det ærede 3die kongevalgte Medlem bekæmpede § 85, kan der ikke være nogen Tvivl om, at baade Regeringen og de 2 Ting i 1866—67 vare fuldt paa det rene med, at denne Paragraf ikke stred imod Grundloven, idet den ellers sikkert ikke var bleven vedtaget. Vel havde Regeringen i det Rigsdagen forelagte Forslag til Valglov foreslaaet, at Enkeltmands Valg skulde afgøres ved *simpel* Stemmeferhed, medens Landstingets Udvalg stillede Ændringsforslag om, at der skulde fordres *absolut* Flertal — saaledes som Lovens § 85 for saa vidt nu kræver —; men hverken Regeringen eller Andræ modsatte sig dette, og der faldt ikke et eneste Ord om, at Regeringsforslaget stemmede med Reglerne om Forholdstalsvalg, det endeligt vedtagne Forslag derimod ikke.

Endelig skal det bemærkes, at det ingenlunde kan erkendes, at Valglovens §§ 82—84 ogsaa omfatte det Tilfælde, at kun en enkelt Landstingsmand skal vælges. Det er tværtimod klart, at § 82 *alene* angaar Valg af *flere*; thi 3die Stykke an-

gaar det Tilfælde, at een ved Oplæsningen af Stemmesedlerne har naaet fuld Kvotient, hvorefter der i 4de Stykke fortsættes med Bestemmelsen om Oplæsning af Stemmesedler, indtil *det næste Valg* er afgjort, og *saaledes fremdeles*. Noget lignende gælder om § 83 og især om § 84.

Men selv om man nu — 40 Aar efter Grundlovens Revision — kunde rejse Tvivl, om dog ikke dens § 40 *nødvendig* medfører, at Forholdstalsvalgmaaden til Trods for det begrebsstridige deri maa anvendes ogsaa paa Enkeltvalg, er det dog vel ubestrideligt, at den *eneste* Vej til at faa dette gennemført maatte være at *søge selve Valgloven forandret*. Thi saa længe denne paa lovlig Maade vedtagne Lov ikke er ophevet, *maa og skal den følges*. Selve Lovgivningsmagten har ved at give Loven erkendt dens Overensstemmelse med Grundloven, og det kunde umuligt tilstedes, at en af Lovgivningsmagtens Faktorer — Landstinget — *ensidigt vilde sætte Loven ud af Kraft*. Nu er i det foreliggende Tilfælde Valgloven nøjagtig fulgt, og dersom man desuagtet vilde forkaste Valget som stridende mod Grundloven, *vilde man netop handle imod Grundloven*, saaledes som dens her omtalte Bestemmelse autentisk er fortolket af den med Grundlovens Revision samtidige Lovgivningsmagt. Det bør da ej heller lades ude af Betragtning, at de Elementer, hvoraf Lovgivningsmagten efter 1866—67 har bestaaet, i hele denne lange Aarrække ikke have fundet noget grundlovstridigt i § 85, eftersom man i modsat Fald utvivlsomt vilde have søgt Valgloven forandret og ikke have ladet denne vedblive at være Rettesnoren for Valgene af Enkeltmand.

Jeg indstiller derfor, at Valget af Gaardejer P. Lund Koefoed godkendes.

Et *fjerde Mindretal* (N. Hansen, Johansen og Madsen-Mygdal) skal under Forbehold af nærmere Redegørelse i Salen her blot udtale: